

ENTER

麟趾

คู่มือเล่น
คำบ๊อลังก์

4

梦溪石 Meng Xi Shi เขียน
ปราณทยา ปรป

麟 趾

คู่มือเล่น
คำบลั้งก์

กุ๊กเลนคำบัลลังก์ 4

梦溪石 Meng Xi Shi เขียน แปลนทรก เปา

《麟趾》 Vol 04

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2705-9

ภาพประกอบปก หาดก

Paladin12 / Shutterstock.com

Ma ry / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

แม้ 'คู่มือเล่นคำบัลลังก์' จะไม่ถือว่าเป็นนิยายอิงประวัติศาสตร์ เพราะยุคสมัยในเรื่องไม่ตรงกับช่วงเวลาหรืออยู่ในรัชสมัยของจักรพรรดิที่มีตัวตนจริง แต่หลายๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็สะท้อนความจริงได้เป็นอย่างดี ในประวัติศาสตร์สงครามใดๆ ของโลกเรา หนึ่งในสาเหตุที่ทำให้ชาติบ้านเมืองต้องล่มสลายหรือตกเป็นเมืองขึ้นนั้นมาจากการแตกความสามัคคีของคนในชาติ ความฟุ้งเฟ้อของชนชั้นผู้นำ ไม่สนใจบริหารบ้านเมือง ยิ่งเมื่อบวกกับมีคนทรยศขายชาติด้วยแล้ว จุดจบก็อยู่ที่ว่าจะช้าหรือเร็วเท่านั้นเอง

ที่กล่าวมาก็คือสารที่ปรากฏในเล่มสี่ เรียกได้ว่าเข้มข้นชนิดที่แทบจะค้นเป็นน้ำออกมาได้เลย... พุดถึงน้ำแล้วก็นึกขึ้นได้ แนะนำว่าก่อนลงมืออ่านหาเครื่องดื่มเย็นๆ มาวางไว้ใกล้ตัวหน่อยก็ดี เพราะอ่านเล่มนี้แล้วได้เกิดอาการ 'หัวร้อน' ทีเดียวแน่นอน

นี่คือเล่มสุดท้ายแล้ว มาเอาใจช่วยพี่น้องสกุลเฮ้อที่ยังเหลืออยู่กันต่อ ขอให้พวกเขาสามารถ 'คำบัลลังก์' ได้สำเร็จด้วยเถิด

สำนักพิมพ์ไอน์เทอร์บูคส์

ประวัตินักเขียน

เม้งซีซือ (Meng Xi Shi) เป็นนักเขียนจีนผู้โด่งดังไปทั่วเอเชีย ผลงานทุกชิ้นขึ้นอันดับทำเนียบทงนินยาชายดีของเว็บไซต์จีนเจียง แพลตฟอร์มนิยายออนไลน์ยักษ์ใหญ่ของจีนมาตลอดหลายปี งานเขียนของเม้งซีซือผสมผสานความสมจริงที่อ้างอิงได้เข้ากับทำนองภาษาที่สอดแทรกอารมณ์ขัน อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน จึงได้รับความนิยมชื่นชอบจากนักอ่านจำนวนมาก

ผลงานที่เป็นที่นิยมแพร่หลาย เช่น รัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบสี่ และพันสารท เนื่องจากในเว่ยป้อสื่อสังคมออนไลน์ของจีน เม้งซีซือมักลงรูปน่ารักของแมวเหมียว แตกต่างจากภาพความเก่งกาจด้านฝีมือการเขียน จึงได้รับฉายาว่า 'ต้าหวังเหมียว' ซึ่งแปลว่าเจ้าเหมียวจอมราชัน

Meng Xi Shi

จากใจนักแปล

'คูเกิลเลนค้ำบัลลังก์' เป็นเรื่องราวของพี่น้องที่รักใคร่ปรองดองกันอย่างยิ่ง แต่ความรักที่ขาดความเข้าใจมักก่อให้เกิดปัญหามากมาย ชาวจีนกล่าวไว้ว่า พี่น้องเปรียบเสมือนแขนขา คู่รักเปรียบเสมือนเสื้อผ้า เราสามารถฉีกผ้าได้ แต่ไม่สามารถฉีกขาไปโดยไม่มีแขนขาพาประคอง

สำหรับปรานหยก พูดได้เลยว่า 'คูเกิลเลนค้ำบัลลังก์' ชิ้นนี้เป็นผลงานชิ้นหนึ่งที่ปรานหยกภาคภูมิใจ และรู้สึกยินดีมากๆ ที่ได้รับคอมเมนต์จากทีม บ.ก. เนื่องจากทุกคอมเมนต์เป็นการตีเพื่อก่อ พร้อมมอบข้อมูลความรู้ที่มีค่ามากมายจนอยากโยนอิฐส่อหยกเยอะๆ แต่กลัวโดนก้อนอิฐปากลับมาแทน

ขี้ใจอย่างเดียวนคือ 'คูเกิลเลนค้ำบัลลังก์' สี่เล่มนี้สั้นเกินไป หากอยากเข้าใจว่าเพราะอะไร ขอเชิญพลิกไปอ่านเนื้อหาทั้งหมดกันดูค่ะ

ปรานหยก

บทที่ 127

ประตูเมืองทางด้านเหนือของเมืองหฺยเล่อไม่ใหญ่ นับตั้งแต่ราชวงศ์ก่อนจนถึงปัจจุบันผู้ปกครองของที่นี่มีการผลัดเปลี่ยนคนแล้วคนเล่า เช่นเดียวกับราชวงศ์ที่มีการสลับสับเปลี่ยนหมุนเวียน มีเพียงเมืองหฺยเล่อที่ยังคงอยู่ที่เดิม แม้จะผ่านการเพิ่มเสริมให้แข็งแรงและปรับปรุงบางสิ่งใหม่ แต่ยังสามารถมองเห็นร่องรอยของกาลเวลาและความเก่าแก่ที่ไม่สามารถบรรยายออกมาเป็นคำพูด คล้ายจะประกาศให้ผู้ที่สำคัญจรผ่านไปมาได้สัมผัสถึงความเจริญรุ่งเรืองและเสื่อมโทรมของประวัติศาสตร์นับร้อยปี ตลอดจนความแปรผันจากหน้ามือเป็นหลังมือของมันอยู่เงียบๆ

วันนี้เป็นอีกครั้งที่เมืองหฺยเล่อได้ต้อนรับผู้มาเยือนซึ่งอาจจะพูดได้ว่าเป็นนักเดินทางที่ไม่ได้พบเจอกันมานาน

อีกฝ่ายมาพร้อมขบวนยิ่งใหญ่ เข้าเมืองมาทางประตูด้านเหนือ ผู้นำคือหลินเหมียว ส่วนอีกคนที่อยู่ข้างๆ สวมผ้าคลุมปิดศีรษะซ่อนใบหน้าไว้ครึ่งหนึ่ง

แต่สำหรับเสื้อทรงรูปร่างของฝ่ายตรงข้ามรวมไปถึงบุคลิกลักษณะ
ล้วนไม่ใช่สิ่งแปลกตา

เพราะตอนอยู่นอกด่านห่างออกไปพันลี้พวกเขาเคยทำศึกเคียงบ่า
เคียงไหล่เพื่อผลประโยชน์ที่มีร่วมกัน และเคยผ่านช่วงเวลาวิกฤตที่
คนทั่วไปยากที่จะจินตนาการมาด้วยกันแล้ว

ตอนเห็นเสื้อทรงนำคนออกมาต้อนรับด้วยตัวเอง หลินเหมี่ยว
รีบลงจากหลังม้าก่อนประคองสตรีสวมผ้าคลุมลงมาด้วย

"นับตั้งแต่จากกันที่วังจนถึงวันนี้ก็หลายปี องค์หญิงสบายดีหรือไม่"
สตรีนางนั้นปลดผ้าคลุมศีรษะลง เผยให้เห็นใบหน้าคุ้นตา

เทียบกับเมื่อหลายปีก่อนดูเหมือนองค์หญิงเงินดั่งจะเปลี่ยนไป
อย่างมหาดศาล แม้นางจะยังคงมีความงามสง่า แต่หว่างคิ้วกับหางตา
ล้วนมีประกายระยิบที่เกิดจากการผ่านช่วงเวลาอันหนักหน่วง

"ข้าสบายดี เจ้าสี่ที่ไม่สบายอยู่ตลอด เกรงว่าข้าข้างนี้คงต้อง
พิการไปตลอดชีวิต" องค์หญิงเงินดั่งยิ้มบาง

วาจาล่วงเกินของอีกฝ่ายทำให้หลินเหมี่ยวชะงัก แต่ไม่รู้ว่า
ควรออกหน้าแทนเสื้อทรงดีหรือไม่

ทว่าเสื้อทรงกลับไม่มีสีหน้าไม่พอใจ ข้ายังหวัหระเสียดัง

"องค์หญิงคงต้องยอมลำบากให้คนพิการเช่นข้าช่วยเหลือแล้ว!"

คนอื่นต่างนึกว่าชาติพิการเป็นปมของเสื้อทรงจึงไม่มีผู้ใดกล้าพูด
เรื่องนี้กับเขาแม้แต่ครั้งประโยค ทว่าเจ้าตัวกลับพูดถึงมันได้อย่าง
ไม่ถือสาด้วยสีหน้าสบายอกสบายใจ

ทั้งสองมองตากัน ครั้งนี้รอยยิ้มขององค์หญิงเงินดั่งมีความจริงใจ
เพิ่มมากขึ้น

หลินเหมี่ยวถึงเพิ่งเข้าใจว่านี่คือวิถีที่ทักทายแบบเฉพาะตัวของ

บุคคลสำคัญทั้งสอง โชคดีที่เมื่อคู่แข่งเขาไม่ได้พูดแทรก

คณะเดินทางกลับขึ้นหลังม้าอีกครั้งเพื่อเดินทางเข้าไปในตัวเมือง
อย่างช้าๆ

"เช่นนี้เท่ากับองค์หญิงได้คืนถิ่นแล้วใช่หรือไม่" เฮ่อหรงถาม

องค์หญิงเงินตั้งกวางตามองทัศนียภาพรอบตัว ถอนหายใจ
"มีผิด ตอนแต่งงานข้าเดินทางออกจากตำบไปทางนี้ เพียงแค่กะพริบตา
เวลาก็ผ่านไปหลายสิบปี ที่นี้ยังคงเป็นเหมือนเมื่อก่อน ในขณะที่ข้า
ชราแล้ว"

น้ำเสียงของเฮ่อหรงทุ้มนุ่ม "มิควรกล่าวฝั่งซางอวี่ย่ำค่าแล้ว
ด้วยยังมีแสงสายัณห์ฉาบทั่วฟ้า"*

องค์หญิงเงินตั้งชะงักไปครู่หนึ่ง นางกล่าวเยาะตนเอง "เกรงแต่ว่า
จะแก่แล้วแก่เลย ต่อให้มีใจทว่าไร้กำลัง!"

จากประตูเมืองไปที่จวนถ้าขี่ม้าไปจะรู้สึกว่าไม่ไกล เฮ่อหรงให้
คนจัดเตรียมห้องพักกับข้าวของเครื่องใช้ไว้ให้องค์หญิงเงินตั้งเรียบร้อย
เมื่อกลับมาถึงจวนเฮ่อหรงเชิญองค์หญิงเงินตั้งนั่ง ชายหนุ่ม
จัดแจงเสื่อผ้า แล้วคารวะนางอย่างเต็มพิธีการหนึ่งครั้ง

องค์หญิงเงินตั้งหลุดคำ "องค์ชายทำอันใด ต่อให้ต้องมีการทำความ
เคารพกันจริงๆ ก็สมควรเป็นข้าคารวะเจ้าถึงจะถูก เพราะถ้าเจ้าไม่ส่ง
หลินเหมี่ยวไปช่วย เกรงว่าป่านนี้ข้าคงหนีออกจากทิวเจวี่ยตะวันตก
ไม่สำเร็จ"

แผนการรุกรานตะวันตกของฉู่เนียนข่านดำเนินไปอย่างเร่งเร้า

* 'มิควรกล่าวฝั่งซางอวี่ย่ำค่าแล้ว ด้วยยังมีแสงสายัณห์ฉาบทั่วฟ้า' เป็นสำนวนเปรียบเปรย หมายถึง
ต่อให้คนเราจะมียายุล่วงเข้าสู่วัยชราแล้ว แต่ประสบการณ์ที่ผ่านมาในชีวิตก็สามารถสร้างประโยชน์
ให้แก่ผู้อื่นได้ โดยคนซางและตันอวี่เป็นสัญลักษณ์สื่อถึงภาพทิวทัศน์ยามพระอาทิตย์ตก จึงมักใช้
อุปมาถึงคนสูงวัย

รุนแรง เดิมทีเหตุวิวัยตะวันออกกับตะวันตกมีความแตกต่างทางด้านความแข็งแกร่งอยู่แล้ว ผู้เขียนขำขันเล็งไว้ว่ายามนี้ราชสำนักจงหยวนกำลังรักษาความเป็นกลาง ไม่กล้าเป็นฝ่ายทำท่าส่งคราม เขาจึงรวบรวมทัพใหญ่บุกทิววยตะวันตกเพื่อเริ่มแผนรวมทิววยให้เป็นหนึ่งตามที่กะเกณฑ์เอาไว้ตั้งแต่ต้น

กองทัพม้าเหล็กของทิววยตะวันออกทะลวงผ่านเขาอาเออร์^{*}ให้ผ่านเมืองฝูถู่ เลาะผ่านแนวตะเข็บเมืองกุ่เกาซาง ตรงเข้าวังทิววยตะวันตกอย่างรวดเร็ว

เดิมราษฎรของทิววยตะวันตกก็ไม่มากเท่าทิววยตะวันออก ยิ่งในช่วงหลายปีมานี้ภายใต้การปกครองขององค์หญิงเจินตั้ง นางได้เปิดเส้นทางการค้าให้ขบวนสินค้าที่จะเดินทางไปป้อซือสามารถเลือกเดินทางผ่านทิววยตะวันตก ทำให้พวกเขากลายเป็นแกะอ้วนสำหรับทิววยตะวันออก

ทัพใหญ่อันดุเดือดห้ำหั่นของทิววยตะวันออกตรงเข้ากลืนกินอาณาเขตอันกว้างใหญ่ไพศาลของทิววยตะวันตก ช่วงเวลานี้เองที่ชนชั้นสูงของทิววยตะวันตกกลุ่มต่างๆ ที่ถูกองค์หญิงเจินตั้งกำราบมานานมองว่าเป็นโอกาส พวกเขาจึงฉวยจังหวะตอนที่เกิดความซุลมุนตลบหลังองค์หญิงเจินตั้งเพื่อยึดอำนาจ สังหารหลู่จี้^๑ขำขัน ส่งข่าวไปให้ผู้เขียนขำขันอย่างนี้กว่าตัวเองฉลาด ผู้ใดจะรู้ว่าสิ่งแรกที่ทัพทิววยตะวันออกทำตอนที่บุกเข้าวังคือการสังหารไล่ตึกชาวทิววยตะวันตกที่อพยพมาตั้งกลุ่มนี้ทิ้ง

องค์หญิงเจินตั้งจำเป็นต้องล่าถอยมาเรื่อยๆ จนถึงเมืองเยียนฉี ตอนที่นางเตรียมจะสู้ชนิตหลังชนแม่น้ำที่เมืองเยียนฉี หลินเหมี่ยว

* เขาอาเออร์ไห่ หมายถึงเทือกเขาอัลไต

ก็ได้นำกำลังมาถึง

ยามนั้นองค์หญิงเจินตั้งไม่เคยคิดที่จะกลับจงหยวน นางรู้ดีว่าการที่สสารขอความช่วยเหลือของตนไม่ได้รับการตอบรับเปรียบได้กับการทุ่มหินลงไปในมหาสมุทร แสดงว่าราชสำนักจงหยวนจะต้องเกิดความเปลี่ยนแปลงถึงได้ไม่คิดจะมารับนาง ดังนั้นต่อให้นางหนีกลับไปแม่ทัพที่ประจำอยู่ชายแดนก็คงไม่เปิดประตูเมืองรับ ดีไม่ตีคนพวกนั้น อาจจับนางไปประเคนให้ผู้นี้น่านเพื่อเป็นการประจบเอาใจหูเจี๋ย ตะวันออกด้วย

ทว่าหนลินเหมี่ยวกลับเดินทางมา เขาบอกองค์หญิงเจินตั้งว่า เสือหรงไม่เคยลิ้มนาง และไม่เคยคิดฉีกสัญญา เพียงแต่ไม่สามารถพูดให้ราชสำนักยอมเคลื่อนทัพได้ จึงส่งคนมาช่วยองค์หญิงเจินตั้งด้วยตัวเอง ขอเพียงพวกองค์หญิงเข้ามาในเขตหลังใจว ต่อให้ผู้นี้น่าน ยাত্রาทัพตามมาถึง เสือหรงก็ไม่มีทางทอดทิ้งองค์หญิงเจินตั้ง

องค์หญิงเจินตั้งเชื่อใจเขา นางจึงนำกำลังที่เหลือของตนถอยออกจากเมืองเยียนฉี ติดตามหนลินเหมี่ยว โดยไม่สนใจกานใจวที่อยู่ใกล้หูเจี๋ยตะวันตกมากกว่า แต่ยอมอ้อมทะเลทรายเกอปี* ฝ่าสายลมกับเม็ดทรายเพื่อมายังหลังใจว

เสือนางสิ้นศรัทธา "ข้ารู้สึกละอายใจยิ่งที่ไม่สามารถทำตามที่เคยรับปากท่าน ทำให้ต้องผิดคำสัตย์และผิดต่อท่าน"

แน่นอนว่าองค์หญิงเจินตั้งต้องโกรธ แต่นางรู้ว่าไม่สามารถระบายโทสะนี้ใส่เสือนาง เพราะการที่อีกฝ่ายยอมเสี่ยงส่งคนไปช่วยนาง ถือว่ามีคุณธรรมมากแล้ว

"ผู้ใดใช้ให้เจ้าไม่เป็นจักรพรรดิเอง ช่วยไม่ได้!" องค์หญิงเจินตั้ง

* ทะเลทรายเกอปี หมายถึงทะเลทรายโกบี

หัวเราะเยาะอย่างไม่เกรงใจ "ตอนนั้นเจ้าอุตส่าห์สร้างผลงานชิ้นใหญ่ ทำให้ข้าเข้าใจว่าถึงอย่างไรจักรพรรดิของพวกเขาเจ้าน่าจะมองเจ้าใหม่นึกไม่ถึงว่าหลายปีผ่านไปเจ้ากลับถูกเตะมาอยู่ชายแดน นับวันยิ่งถอยหลังเข้าคลองจริงๆ"

หลินเหมียวเริ่มไม่พอใจที่ได้ยินนางวิพากษ์วิจารณ์บุคคลที่ตนเคารพนับถือเช่นนี้ จึงหลุดปากออกไป "องค์ชายขอมมาอยู่ที่นี้เองต่างหาก!"

องค์หญิงเงินตั้งหัวเราะ "ถ้าไม่ใช่เพราะอยู่ที่เมืองหลวงไม่ได้ ผู้ใดจะเต็มใจวิ่งมาอยู่ในที่แบบนี้"

เอ๋อหงยังคงเป็นปกติ ไม่มีอาการโกรธเคืองให้เห็น "องค์หญิงพูดถูก แต่ถ้าไม่ใช่เพราะข้าอยู่หลังใจ ต่อให้ตอนนี้อยากส่งคนไปช่วยท่านก็คงเป็นได้แค่น้ำไหลไม่อาจดับไฟได้"

โดนเขาพูดเช่นนี้ องค์หญิงเงินตั้งก็ไม่สามารถพูดจาเยาะหยันได้อีก นางถอนหายใจยาวแล้วเสียบ

เอ๋อหงเอ่ย "พวกท่านเดินทางมาไกลคงเหนื่อยมาก ไปพักผ่อนก่อนดีกว่า เรื่องอื่นเอาไว้ตื่นแล้วค่อยคุยกันก็ยังไม่สาย"

หลังจากพวกองค์หญิงเงินตั้งแยกตัวไป เซวียถานก็เข้ามา

"เท่าที่คำนวณดูคร่าวๆ คนที่องค์หญิงเงินตั้งพามาครั้งนี้มีราวๆ แค่สองพัน ดูท่าผู้เนี่ยนข่านจะเล่นงานพวกเขาเสียกระอัก!"

เอ๋อหงพูดเสียงหนัก "ดูท่าหุเจวียจวนจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว"

ครั้งนี้แม้แต่เซวียถานก็ตามปกติเป็นคนชอบหัวเราะรำเริง อวดโอ่ราวกับได้ชัยชนะไม่มีปัญหาใดที่แก้ไขไม่ได้ยังต้องหุบยิ้มอย่างหาได้ยาก

"หลังหุเจวียเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ผู้เนี่ยนข่านจะต้องพุ่งเข้ามา"

ที่จ้งหยวน ก่อนหน้านี้นี้พวกเราเข้าใจว่าเขาจะเข้าตีจ้งหยวน ผู้ใดจะรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามกลับไปเล่นงานหูเจี๋ยตะวันตกชนิดไม่บอกไม่กล่าว ผู้เนี่ยนข่านผู้นี้ไม่เพียงจิตใจเหี้ยมหาญเฉกสุนัขป่า แต่ยังมีเล่ห์อุบาย ลึกซึ้ง ช่าง..."

"เป็นคู่ต่อสู้ที่น่ากลัวคนหนึ่ง" เฮ้อหรงต่อคำพูดเขา

เซวี่ยถ่านผงกศึรชะ "องค์ชายคิดจะทำอย่างไรต่อไป"

"เหลือวันเล่า"

"องค์ชายไม่ตอบรับข้อเสนอของเขาทำให้เขาขาดผลประโยชน์วันนี้เลยเดินทางกลับ อีกไม่นานราชสำนักน่าจะรู้เรื่องท้องคหึงเงินตั้งเดินทางมาที่หลังใจ"

"เจ้าจงไปเตรียมตัว อีกสองสามวัน คอยให้องค์หญิงพร้อมแล้ว ข้าจะเดินทางไปเมืองหลวงกับนาง"

เซวี่ยถ่านอ่านเจตนาของเขาออกทันที "ท่านเกรงว่ที่จางอันจะมีคนทำหนังสือร้องเรียนเรื่องนี้?"

น้ำเสียงของเฮ้อหรงเรียบสนิท "คนบางคนคุกเข่ามานานจนกระดูกคดงอ ไม่สามารถยืนตัวตรงได้อีก ข้ามีเหตุผลพอที่จะเชื่อได้อย่างสนิทใจว่าถ้าผู้เนี่ยนข่านตั้งใจจะเอาเรื่องนี้มาเป็นเหตุผลเล่นงานจ้งหยวน จะต้องมีคนในราชสำนักยุยงฝ่าบาทให้ส่งตัวองค์หญิงไป เพราะฉะนั้นข้าจึงต้องชิงพาองค์หญิงเดินทางไปอย่างเปิดเผยเพื่อให้ฝ่าบาททรงพิจารณา"

ถ้าเปลี่ยนเป็นเมื่อก่อนเซวี่ยถ่านคงไม่หวั่น แต่เนี่ยแม้แต่คนที่ไม่กลัวฟ้ากลัวดินอย่างเขายังรู้สึกว่าการที่เฮ้อหรงเลือกกลับไปเมืองหลวงตอนนี้อย่างไรก็ไม่ใช่เรื่องที่ดี

เซวี่ยถ่านผินยิ้ม "ก่อนหน้านี้นี้ท่านล่วงเกินคนตระกูลใหญ่และ"

ตระกูลขุนนาง ต่อมายังล่วงเกินคนของรัชทายาท กลับไปคราวนี้ ต่อให้ไม่ได้มีเพลงคู่ก้องสี่ทิศ* หรือสิบทิศมีภัยร้ายชุ่มชอน แต่ก็ต้องยื่นหยัดเดียวตาย ไร้ผู้สนับสนุน หรือจะให้ชิงอ่องกลับไปเมืองหลวง เพื่อช่วยพุดพีนพู่ความสัมพันธ์ให้ท่านกับจื่ออ่องดีหรือไม่"

เฮ่อหวังไม่ตอบแต่กลับย้อนถาม "อวี๋เซิน เจ้าติดตามข้ามานาน ได้เห็นข้าก้าวจากการเป็นพระราชนัดดาที่ไม่มีผู้ใดให้ความสำคัญมาเป็นอย่างทุกวันนี้ และเจ้าเองก็รู้จักพี่น้องของข้าดี เจ้ารู้สึกว่าจะเรื่องระหว่างข้า รัชทายาท กับจื่ออ่อง ยังจะสามารถกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้อีกหรือไม่"

เซวี่ยถานเงียบไปพักหนึ่งก่อนบอก "ไม่ พวกท่านสามคนมีทางเดินสามทาง"

ต่างทางเดินย่อมไม่อาจร่วมแผน

รัชทายาทมองว่าตัวเองเป็นบุตรชายคนโต มีสิทธิ์ที่จะครอบครองทุกสิ่งโดยชอบธรรม เขาจึงหวังว่าพวกน้องๆ จะเชื่อฟังและอยู่ใต้อำนาจบัญชาของเขาอย่างสงบเสงี่ยม เมื่อนั้นเขาย่อมทำตัวเป็นที่รักและเป็นที่เคารพของน้องๆ เหมือนที่ผ่านๆ มา คอยปกป้องดูแลพวกเขา แต่กลับลืมไปว่าวันนี้ไม่เหมือนวันวาน เพราะพวกน้องๆ ตอนนี้อยู่ได้พอใจแค่ข้าวหนึ่งชามกับเนื้อหนึ่งชิ้นเหมือนเมื่อก่อน สถานภาพที่เปลี่ยนแปลงทำให้พวกเขาที่มีสิ่งที่ต้องการมากยิ่งขึ้น แต่รัชทายาทกลับให้ได้แค่ข้าวหนึ่งชามกับเนื้อหนึ่งชิ้น จึงเป็นที่แน่นอนว่าพวกเขา

* 'เพลงคู่ก้องสี่ทิศ' หรือ 'สี่ด้านยินเสียงเพลงแคว้นคู่' หมายถึงรอบด้านมีแต่ศัตรู ไร้ความหวังที่จะได้ชัยชนะ มีที่มาจากสงครามคู่ฮั่นระหว่างเซียงอู๋กับหลิวปัง ทหารคู่ถูกทหารฮั่นปิดล้อมอยู่ในเมืองโกซุยก่าสังพลเหลือน้อย เสบียงร่อยหรอ หลิวปังจึงให้บุชายทำไห้ทหารคู่คิดถึงบ้านและเสียชีวิตด้วยการให้คนมาร้องเพลงพื้นเมืองของแคว้นคู่รอบๆ เมืองโกซุยก่าในช่วงค่ำคืน ทหารคู่ได้ยินก็เข้าใจว่าทัพฮั่นคงตีทัพคู่ได้แล้วและกวาดต้อนเชลยมาจำนวนมากจึงมีเสียงร้องเพลงมากขึ้นนี้ ทหารคู่เสียชีวิตหมดก่าสังใจจึงพากันหนีทัพไปมากมาย ในที่สุดเซียงอู๋ก็พ่ายแพ้แก่หลิวปัง

จะต้องไม่พอใจจนเกิดเป็นรอยริ้วฉาน

รัชทายาทที่ไม่ใช่บุตรชายของภรรยาเอกต้องผ่านความยากลำบากต่างๆ นานา ข้าภรรยาที่แต่งงานก็เป็นแค่ชาวบ้าน จำเป็นต้องพาตัวเองไปเข้าทาง 'สามัญชนคนยากจน' เพราะตระกูลขุนนางวางตัวไม่หมางเมินแต่ก็ไม่เป็นมิตรต่อเขา ทำให้ชายหนุ่มต้องแสวงหาทางอื่น ด้วยการยกย่องลูกหลานคนยากจนและรวบรวมขุนนางที่มาจากครอบครัวสามัญชนมาเป็นพวก

จื่ออ๋องเฮ้อซิวมีผลงานจากการทำศึก เขาเคยขอลอกไปอยู่ชายแดน แต่กลับถูกรัฐทนายทงเจกตข่ม เกิดเป็นปมในใจ เพราะเข้าใจว่ารัชทายาทปรารถนาในอำนาจจนไม่สนใจความสัมพันธ์ในครอบครัว เขาจึงต้องการที่จะหลุดพ้นจากการควบคุมของรัชทายาทอย่างรุนแรง ดังนั้นเขาจึงไปเข้าหาหลี่คววน จื่ออ๋องผู้มีภรรยาคนแรกเป็นคนในตระกูลสูงศักดิ์ เช่นเดียวกับภรรยาคนใหม่เลยกลายเป็นตัวแทนของอำนาจฝ่ายตระกูลสูงศักดิ์

ส่วนเฮ้อหรงเขาเดินไปบนเส้นทางที่แตกต่างจากพี่น้องทุกคน

ชายหนุ่มไม่ได้รวบรวมคนจนมาเป็นพวก ไม่ได้ผูกสัมพันธ์กับตระกูลสูงศักดิ์ และยังไมยอมก้มศีรษะให้ขุนนาง ข้างกายเขามีลูกหลานของตระกูลใหญ่อย่างจางเจ้อกับมีขุนนางที่ถือกำเนิดจากตระกูลขุนนางอย่างจี้หลิง เขายังมีพวกเสวี่ยถานและถานจิน ทำให้ไม่มีผู้ใดปะป้ายว่าเขาเป็นฝ่ายใดได้อย่างชัดเจน ทำได้แค่บอกว่าเขาใช้คนอย่างไม่มี การปิดกั้น

ทว่าเนื่องจากเวลานี้เฮ้อหรงไม่ได้อยู่ ณ จุดศูนย์กลางของราชสำนัก และคนสนิทไม่ได้มีตำแหน่งสำคัญ ทำให้ไม่ตกเป็นเป้าแห่งเล็ง มีน้อยคนมากที่มองอันถ้องคนนี้เป็นหอกข้างแฉับ ทุกคน

ต่างรู้สึกว่าเขาชอบทำเรื่องที่คาดเดาไม่ได้ บางครั้งก็เดินเล่น บางครั้งก็ละเอียดยดรอบคอบ

แต่ครั้งนี้การที่เขาสั่งหารโจวซู่และไล่ตะเพิดหลิววินทำให้คนนอกต่างมองว่าอันถ่องวางตัวอยู่ในจุดที่โตดเดี่ยวอย่างไม่ต้องสงสัย

เซวียถานที่คอยดูอยู่ที่ด้านข้างมองเห็นชัด รู้ว่าเฮ่อหรงจำเป็นต้องทำแบบนี้ เขาเข้าใจดีว่าเส้นทางของเฮ่อหรงแตกต่างไปจากคนอื่นๆ ทั้งยังมีอันตรายมากมาย

ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ไม่ต้องสนใจอะไรอีก หากเรื่องทั้งหมดเป็นไปอย่างที่พวกเขาคาดการณ์กัน ไม่ช้าก็เร็ววันนั้นย่อมต้องมาถึง เวลานี้ต้องเตรียมทุกอย่างให้พร้อมสรรพ เพราะการที่เฮ่อหรงจะกลับเมืองหลวงก็เป็นก้าวหนึ่งในแผน

"ไม่ว่าอย่างไรข้าจะคอยติดตามอยู่ข้างหลังท่านเสมอ แต่ท่านอย่าเดินไวเกินไปจนข้าตามไม่ทันเล่า"

พอคิดตกเซวียถานก็กลับมาสีหน้าสบายๆ พุดเล่นได้เหมือนเดิม เฮ่อหรงหัวเราะ "ได้"

บทที่ 128

รัชศกจยาไยวปีที่ห้า แน่แน่นอนว่าไม่ใช่ปีแห่งสันติ

ผู้เนี่ยนช่านแห่งทู่เจี๋ยตะวันออกเข้ารุกรานทู่เจี๋ยตะวันตก
ขนานใหญ่ ภายในช่วงระยะเวลาสั้นๆ แต่สามเดือนสามารถล้ม
อาณาจักรปราบปรามได้อย่างราบคาบ กลืนกินทู่เจี๋ยตะวันตกได้
อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด นับแต่นี้เป็นต้นไปทู่เจี๋ยตะวันออกและ
ทู่เจี๋ยตะวันตกถูกรวมเข้าด้วยกัน ทำให้ผู้เนี่ยนช่านกลายเป็นช่าน
ของทู่เจี๋ยเพียงหนึ่งเดียว ได้รับการขนานนามเป็นถ้าเก้อต้าห่าน
(ช่านถ้าเก้อผู้ยิ่งใหญ่) มีความหมายว่าประดุจขุนเขาสูง ให้ความรู้สึก
น่าเคารพยำเกรง

เรื่องนี้อาจจะใช้สำหรับชาวทู่เจี๋ย แต่สำหรับชาวจงหยวน
ผู้เนี่ยนช่านไม่ใช่ถ้าเก้อต้าห่าน แต่เป็นศัตรูตัวฉกาจ

หลายคนเพิ่งเข้าใจว่าที่ก่อนหน้านี้ทู่เจี๋ยตะวันออกเจียบหายไป
ทำให้สถานการณ์สงบสุขไร้เรื่องราว เป็นเพราะเตรียมกลืนทู่เจี๋ย
ตะวันตกในคราวเดียว

เดิมทีเพราะมีเหตุเจ็ยี่ตะวันตกทำให้เหตุเจ็ยี่ตะวันออกเป็นศัตรูตัวร้ายของจงหยวน แต่ยังไม่ถึงขั้นทำให้คนหวาดกลัวจนตัวสั่น ทว่าเวลานี้พื้นที่แถบด้านเหนือทั้งหมดต่างอยู่ภายใต้เงาดำของเกือกม้าเหล็กของชาวเหตุเจ็ยี่ ขณะที่เขตหลังซึ่งพื้นที่สำคัญทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือก็ยังคงเขียววี่ยี่ดครอง

ต่อให้จักรพรรดิจยาไยว่ไม่มีความรู้เรื่องการทหารแม้แต่น้อย ก็ยังรู้ว่ากระเพาะของชาวเหตุเจ็ยี่ลำพังแค่แคว้นเหลียงของเขียววี่วี่ไม่มีทางเต็มเต็มความละโมภโลภมากของพวกเขา มีความเป็นไปได้มากที่สุดว่าเขียววี่ที่แต่งงานกับน้องสาวของผู้เฒ่าบ้านจะเป็นพันธมิตรกับเขาเพื่อต่อต้านราชสำนักจงหยวน

การตระหนักรู้เรื่องนี้ทำให้หลายๆ คนว่าวุ่นใจ แม้แต่จักรพรรดิจยาไยว่ยังไม่แก็่ใจคิดแก็่ใจไปเยือนตำหนักในเป็นเวลาหลายวัน ถึงขั้นพลิกตัวไปมา นอนไม่หลับด้วยอารมณ์ปริวิตก พระองค์ตั้งใจเรียกพวกเหล่าควนกับพี่น้องเข้าวัง พอรู้ว่าแถบชายแดนเตรียมรบศึกกันอย่างเต็มที่จึงรู้สึกเบาใจ

แต่แล้วท่ามกลางฤดูสารทมากรื่องราวกลับมีข่าวว่าเฮื่อหรงส่งคนไปช่วยองค์หญิงเงินตั้งกลับมาจากเหตุเจ็ยี่ตะวันตก

การที่องค์หญิงเงินตั้งนำกำลังคนที่เหลือรอดถึงสองพันกว่าเข้าเมืองเป็นเรื่องใหญ่มาก ต่อให้อยากปิดก็ปิดไม่อยู่ ประกอบกับเฮื่อหรงไม่คิดจะปิดบัง เขาจึงส่งหนังสือรายงานฉบับหนึ่งไปบอกวาตนกับองค์หญิงเงินตั้งจะเดินทางไปเข้าเฝ้าจักรพรรดิที่เมืองหลวง

มีหนังสือกล่าวโทษว่าเขากระทำการอุกอาจ เอาแต่ใจ ถือตนเป็นใหญ่เพิ่มจำนวนมากขึ้นจนจักรพรรดิจยาไยว่แอบสบถว่าบุตรชายที่ชอบก่อเรื่องวุ่นวาย เนื่องจากองค์หญิงเงินตั้งไม่ใช่องค์หญิงในราชวงศ์

ปัจจุบัน ข้ายังเป็นผู้สำเร็จราชการของทูลเจี๋ยตะวันตก ถือว่าเป็นชาวทูลเจี๋ยไปนานแล้ว การที่ทูลเจี๋ยตะวันตกเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นภายใน จงหยวนย่อมเป็นน้ำไก่ลไม่อาจช่วยดับไฟโกลี ขอเพียงนั่งดูอยู่เฉยๆ ย่อมไม่เป็นไร แต่เฮ้อทรงกลับส่งคนไปปรับตัวของคหฺยงเงินตั้งกลับมา ถ้าทำแบบเงี้ยบๆ ยังพอว่า แต่นี้กลับเอาคนมาอีกตั้งมากมายถึงสองพันกว่า หากผู้เขียนขานอ้างเรื่องนี้มาขอตัวคน ราชสำนักจะยกให้หรือไม่ยกให้เล่า

ถ้ายกให้ราชสำนักยังจะเหลือศักดิ์ศรีอีกหรือ

แต่ถ้าไม่ยกให้ นั่นอาจเป็นข้ออ้างให้ทูลเจี๋ยเปิดสงคราม

เรื่องที่เฮ้อทรงถูกร้องเรียนไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นแค่วันสองวัน แต่มันมากมายหลายครั้งจนเขาเลิกใส่ใจ ที่ผ่านมาก็เอาแต่นิ่ง ปล่อยให้ทุกคนตำลึงหลัง เพราะถึงอย่างไรตัวเขาก็ไม่ได้ยิน เช่นนั้นย่อมไม่ต้องแยแส เพราะเนื้อเขาก็ไม่ได้หายไปแม้เพียงน้อยนิด

แต่เฮ้อทรงจำเป็นต้องใส่ใจความคิดของจักรพรรดิจยาไย่ว และเพราะสาเหตุนี้หลังจากที่องค์คหฺยงเงินตั้งเดินทางกลับมา ชายหนุ่มจึงรีบส่งหนังสือฉบับหนึ่งเพื่อบอกว่าอยากถือโอกาสตอนไปรายงานตัวที่เมืองหลวงพาคหฺยงเงินตั้งไปเข้าเฝ้าไอรสสวรรค์ อีกทั้งเนื่องจากองค์คหฺยงจากบ้านไปนาน คิดถึงแผ่นดินเกิด จึงอยากกลับไปเยี่ยมดวงอัน

หนังสือของเฮ้อทรงถูกนำขึ้นถวายอย่างรวดเร็ว จักรพรรดิจยาไย่วกำลังอยากอบรมบุตรชายซึ่งหน้าเพื่อไม่ให้เขาทำเหมิเกริมอีก ด้านเฮ้อทรงเองก็หวังว่าจะอาศัยโอกาสนี้เบิกตัวองค์คหฺยงเงินตั้งต่อสาธารณชนอย่างเปิดเผย

นอกจากนี้จักรพรรดิจยาไย่วยังให้ชิงอ๋องกับเว่ยอ๋องกลับไป

รายงานตัวด้วย ในเรื่องงานมีประเด็นที่ทู่เจี๋ยกำลังขยายอิทธิพล ทำให้พระองค์อยากฟังความคิดเห็นของพวกเขาเสียก่อน ในเรื่องส่วนตัวคือให้เว่ยอ๋องได้กลับมาอยู่กับครอบครัว เนื่องจากบุตรชายคนโตของอีกฝ่ายต้องอยู่ที่เมืองหลวงไม่สามารถไปที่ได้

วันถัดมาหลังได้รับพระราชโองการ เશે่หวังกับองค์หญิงเจินตั้งก็ออกเดินทาง

องค์หญิงเจินตั้งซึ่งกำลังคนสองพันกว่าไว้ที่หลังโจวโดยให้เข้าสังกัดกองทหาร การที่องค์หญิงเจินตั้งเสนอเช่นนี้ก็เนื่องจากบุรุษชาวทู่เจี๋ยซึ่งเป็นตัวจริงเสียงจริงกลุ่มนี้เชี่ยวชาญการทำศึก มีผลกำลังดีกว่าทหารจงหยวนเป็นเท่าตัว เશે่หวังยอมยินดีที่จะรับคนกลุ่มนี้ไว้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาเมืองหลังโจว

เขาตั้งใจกำชับหลินเหมี่ยวว่าอย่าได้กีดกันทหารทู่เจี๋ยออกจากทหารจงหยวน ต้องปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเสมอภาค หากพบว่าในกองทัพมีการใช้กำลังรังแกคนอ่อนแอหรือแสดงพฤติกรรมรังเกียจทหารทู่เจี๋ย ให้หยุดยั้งอย่างเปิดเผยและดำเนินการลงโทษอย่างหนักตามที่เห็นสมควร ทั้งยังต้องแบ่งทหารทู่เจี๋ยให้ไปอยู่ในทุกค่าย เพื่อมิให้ทั้งสองฝ่ายมีการแบ่งพรรคแบ่งพวก ยั่วยุคนเกิดเรื่อง

เซวี่ยถานอยู่เฝ้าหลังโจวกับภรรยา ลองว่ามีเขาอยู่เશે่หวังยอมไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง ส่วนจางเจ้อเป็นลูกหลานที่ถือกำเนิดในตระกูลของอู่เว่ยโหว คนสกุลจางอาศัยอยู่เมืองหลวง จึงมีเหตุผลให้ควรกลับไปเยี่ยม

คณะเดินทางไม่ได้มีเจตนาเร่งการเดินทาง แต่การขี่ม้าย่อมไม่ชักช้า ไม่นานพวกเขาก็มาถึงอำเภอซานหยวนที่อยู่ห่างจากจางอันไม่กี่ไกล

ท้องฟ้าเย็นย่ำ ไม่มีทางเข้าเมืองได้ทัน ทุกคนจึงตัดสินใจเข้าพักที่บ้านพักขุนนางก่อน พรุ่งนี้ค่อยตรงไปที่ข้างอันแบบไม่ต้องหยุดพักอีก

เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักขุนนางได้รับแจ้งข่าวล่วงหน้าจึงจัดเตรียมห้องพักเอาไว้พร้อม ทั้งทำความสะอาดและต้มน้ำร้อนไว้ให้เหล่าผู้สูงศักดิ์

ในราชวงศ์นี้บ้านพักขุนนางเป็นสถานที่ที่ขุนนางและราษฎรใช้ร่วมกัน หรือพูดได้ว่าหากชาวบ้านเดินทางผ่านบ้านพักขุนนางขอเพียงจ่ายเงินก็สามารถเข้าพักได้ บ้านพักขุนนางอำนวยความสะดวกให้แก่ทหารและพ่อค้าในการหาสถานที่พักแรม แต่มีกฎอยู่ว่าเรือนพักบางส่วนมีเพียงขุนนางบรรดาศักดิ์เท่านั้นที่เข้าพักได้ ต่อให้ชาวบ้านจ่ายเงินมากเพียงใดก็ไม่อนุญาตให้เข้าพัก

บ้านพักขุนนางของอำเภอซานหยวนที่พวกเฮ้อหรงเข้าพักก็เป็นแบบนี้ เนื่องจากอยู่ใกล้ข้างอันมากจึงมีคนเข้าออกกันจนใกล้พลบหน้าบ้านพักยังคงมีการส่งข่าวกันไปมา และมีหาบเร่มาร้องตะโกนขายถั่วขายขนม คึกคักดีมาก

หงเฮี่ยนติดตามองค์หญิงเงินตั้งมาหลายสิบปี ครั้งนี้นางก็ตามอีกฝ่ายหนีจากแดนตะวันตกกลับมาที่จงหยวนด้วย หลังเดินทางจากหลังใจมาที่บ้านพักขุนนางของอำเภอซานหยวน ความเหนื่อยล้าที่เก็บสะสมอยู่ในกระดูกก็ถึงกาลระเบิด ทำให้นางล้มป่วยลงระหว่างการเดินทาง องค์หญิงเงินตั้งกับนางผูกพันกันประหนึ่งพี่น้อง องค์หญิงจึงรับหน้าที่ดูแลหงเฮี่ยนด้วยตัวเองจนไม่มีแก๊ใจส่งแก่ตู่บ้านเกิดที่ตนคุ้นเคยอย่างละเอียดย ธิบประคองหงเฮี่ยนเข้าไปในเรือนพัก

เฮ้อหรงยกเรือนหลังใหญ่ที่สุดให้พวกนาง องค์หญิงกล่าวคำขอบคุณอย่างไม่มียึดติด

เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักขุนนางโค้งตัว "องค์ชาย ให้ผู้น้อยไป

ตามหมอดีหรือไม่ พอตีสองวันนี้มีหมอดีมาเข้าพักคนหนึ่ง เขากำลังจะเดินทางกลับไปเยี่ยมญาติที่บ้านเกิด"

"ไม่ต้อง พวกเรานำยามาด้วย เจ้าส่งข้าวกับน้ำแกงร้อนๆ มาดีกว่า พวกเราหิวแล้ว"

นี่เป็นครั้งแรกที่เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักขุนนางได้รับรองผู้สูงศักดิ์อย่างเฮ่อหรง เขาจึงตั้งเคราพทั้งหวาดเกรงจนวางไม้วางมือไม่ถูก เพราะกลัวว่าจะให้การต้อนรับไม่ดีพอจึงได้แต่รับคำและรีบไปจัดการ

ข้าวกับน้ำแกงร้อนๆ ถูกส่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว ทุกคนเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางมาทั้งวัน ครั้นจะพูดคุยกันแล้ว อยากรีบกินข้าวให้เสร็จเร็วๆ จะได้ไปพักผ่อน

ผู้ติดตามเฮ่อหรงคนหนึ่งตั้งใจจะต้มน้ำแกงให้ แต่จางเจ้อเห็นด้วยหางตาว่าในน้ำแกงมีแมลงตัวเล็กๆ ลอยอยู่ เขาจึงแสดงสีหน้าโกรธจัด ปราดเข้ามาขวางหน้าผู้ติดตามพร้อมเรียกหาเจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักขุนนางเพื่อให้เตรียมเปลี่ยนน้ำแกงมาใหม่

"อาหารของพวกเจ้าย้าแย่มากถึงเพียงนี้ แม้แต่องค์ชายยังกล้าล่วงเกิน? หรือต้องให้พวกเราจ่ายเงินด้วย!" จางเจ้อแสดงท่าทางอันธพาลที่ไม่ได้เห็นมานานออกมา

เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักขุนนางกลัวน้ำเสียงละเอียดใจ "องค์ชาย วัตถุประสงค์ในการทำอาหารของพวกเราอาศัยของที่ส่งมาจากเมืองหลวง ตอนที่ท่านส่งคนมาบอกว่าจะเข้าพัก วัตถุประสงค์ถูกใช้ไปพอสมควรแล้ว เวลานี้เกรงว่าคงเปลี่ยนให้ไม่ได้ เอาไว้พุงนี้เข้าผู้น้อยค่อยเข้าเมืองไปซื้ออาหารมาได้หรือไม่ขอรับ"

"ช่างเถอะ" เฮ่อหรงโบกมือ "ชิงไป"

"ขอรับ" ผู้ติดตามขานรับ

"เจ้าช่วยไปซื้อขนมกับผลไม้ที่หน้าประตูมาให้พวกเราที"

เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักรีบบอก "จะในห้องค์ชายต้องจ่ายเงินได้อย่างไร ข้าจะไปซื้อเอง ขอของค์ชายได้โปรดคอยสักครู่!"

จึงไปหันมองเฮ้อทรงแวบหนึ่ง เห็นเขาผงกศีรษะชนิดๆ จึงเดินตามเจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักออกไป

จางเจ้อทำเสียงจี้จะอย่างเดียดจันท์ "ในน้ำแกงมีแมลงยังพอว่าท่านดูผักนี้สิ ใบกลายเป็นสีเหลืองหมดแล้ว เห็นพวกเราเป็นอะไร!"

เขาตักน้ำแกงช้อนหนึ่งเพื่อเอาแมลงตัวนั้นออกมาตมดูก่อนเสียดทิ้ง

"อยู่ข้างนอกก็ผ่อนปรนหน่อย เจ้าผ่านการฝึกในค่ายทหารมานาน เหตุใดถึงทำทำอันธพาลออกมาอีก"

จางเจ้อหัวเราะแหยๆ "ใกล้ถึงเมืองหลวงแล้ว หากไม่วางท่าให้คนในจางอันได้เห็นบ้าง พวกเขาอาจนึกว่าพวกเราไปตกระกำลำบากอยู่ข้างนอก ขอมผ่อนปรนให้ทุกสิ่ง เช่นนั้นมิยิ่งเสียเกียรติของค์ชายหรือ"

แต่ไหนแต่ไรมาเฮ้อทรงไม่ใช่คนถือยศถืออย่าง เขาจึงรับฟังยิ้มๆ ปล່อยให้จางเจ้อทำตามใจ

จางเจ้อไม่ได้อยากดื่มน้ำแกง เขาหยิบตะเกียบมาเขี่ยๆ ก่อนคีบกระดูกซี่โครงชิ้นหนึ่งขึ้นมา ตั้งใจจะเอาใส่ปาก แต่กลับจุกคิดอะไรบางอย่างจึงเอากะดูกซี่โครงชิ้นนั้นเดินออกไปที่ลาน เรียกแมวสีเหลืองที่นอนหมอบอย่างเกียจคร้านบนหลังคามา

เจ้าแมวตัวนั้นคุ้นเคยกับพวกคนงานดี พอมองเห็นก็รีบกระโดดลงมาจากหลังคา คีบกระดูกซี่โครงไปอย่างไม่เกรงใจ ไม่ยอมร้องเหมียวสักแอะ วิ่งไปกินที่ได้ต้นไม้อย่างมีความสุข

กระดูกซี่โครงมีเนื้อติดเยอะมาก แต่เพราะทุกคนต่างเหนื่อยจนหมด

ความอยากอาหาร พวกเขายอมเห็นว่าเนื้อล้วนกินง่ายกว่า จึงปล่อยให้
จางเจ้อเอากระตุกซี่โครงทั้งจานไปป้อนแมวโดยไม่ว่าอะไร

เจ้าแมวสี่เหล็องกินพลาจเอาตั้งเท่าเข็ดหน้าพลาจ จางเจ้อเอา
เห็ดหอมชิ้นหนึ่งจากในเรือ้นพักมาส่งให้มันอีก แต่เจ้าแมวเพียงปรายตามอง
แวบหนึ่งก่อนก้มหน้ากินกระตุกต่อ

องค์หญิงเงินตั้งดูแลหงเยียนเรียบร้อย พอเดินมาที่ห้องโถงเห็น
จางเจ้อเอานั่งยองๆ เล่นกับแมวอยู่ข้างนอกก็อดส่ายหน้าไม่ได้

นับวันยิ่งถอยหลังเข้าคลองจริงๆ

เฮ้อทรงเอ๋ยถาม "หงเยียนเป็นอย่างไบบ้าง หากอาการหนักเข้า
จะได้สั่งให้คนไปเรียกหมอจากในเมืองมา"

"ไม่จำเป็น น่าจะเพราะผิบน้ำผิวดิน ข้าให้คนไปเอาดินเจ้าซินอู่* แล้ว
แค่นำน้ำให้นางดื่มกับกินยาลูกกลอนสักหน่อย พ่ຸงนี้ก็น่าจะเห็นผล
ถ้าไม่ไหวจริงๆ ค่อยตามหมอ"

มีเสียงพูดคุยจากอีกฟากหนึ่งของผนังดังเข้ามาในห้องโถง เสียง
คนเดินผ่านเป็นระยะ เนื่องจากใกล้ค่ำ ประตูเมืองปิดแล้ว นักเดินทาง
หลายคนเข้าเมืองไม่ทันจึงต้องเลือกพักที่นี้ ทำให้บ้านพักขุนนาง
คึกคักขึ้น

เจ้าแมวสี่เหล็องคุ้นเคยกับบรรยากาศเช่นนี้ มันจึงยังคงกินเนื้อ
ได้อย่างเอร็ดอร่อย ทว่าจู่ๆ มันกลับขากกระตุกขึ้นมากอย่างกะทันหัน
แล้วก็หยุดกินอาหาร มีอาการเหมือนเมาสุรา เดินโซซัดโซเซไปได้
สองก้าวก็ฟูปลงกับพื้น ไม่กระตุกกระตุกอีก

จางเจ้อเอาเปลี่ยนสี เขาหันหลังพ่ຸงตัวเข้าไปในเรือ้นพักอย่าง

* เจ้าซินอู่ แปลตรงตัวว่าดินใจกลางเตา หมายถึงดินสี่เหล็องเข้มได้เตาไฟที่ได้จากการเผาถ่านและพื้น
ชาวจีนใช้เป็นสมุนไพรช้ำยา เพราะมีสรรพคุณห้ามเลือด แก้อาเจียน และแก้ท้องเดิน

ไม่ต้องหยุดคิด ยื่นมือไปปิดตะเกียบขององค์หญิงเงินตั้งที่กำลังคีบผัก
กระเด็น

เฮ่อทรงกับองค์หญิงเงินตั้งตะลึงกับการกระทำของจางเจ้อ
ต่างหันออกไปมองข้างนอกพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

เจ้าแมวสีเหลืองนอนอยู่ตรงนั้น ไร้ซึ่งลมหายใจ

"รีบให้คนล้อมบ้านพักขุนนางไว้ ห้ามผู้ใดไปไหนทั้งสิ้น และ
เรียกตัวเจ้าหน้าที่ประจำบ้านพัก พ่อครัว กับคนรับใช้มา" น้ำเสียงของ
เฮ่อทรงเน้นหนัก

ชายหนุ่มยังนั่งได้ ในขณะที่จางเจ้อนั่งไม่ไหว เขาถามเฮ่อทรง
เสียงสั่น "องค์ชายยังไม่ได้กินอะไรเข้าไปใช่ไหมหรือ?"

เฮ่อทรงตอบไล่เขา "เมื่อครู่ข้ากับองค์หญิงเอาแต่สนทนากัน
ยังไม่ทันได้กิน รีบไปเถอะ"

สีหน้าขององค์หญิงเงินตั้งปั่นยากอยู่ชั่วลมหายใจหนึ่ง แต่คนที่
ผ่านลมผ่านฝนมานานเช่นนางก็สามารถสงบลงได้อย่างรวดเร็ว

"ยังไม่ทันเข้าฉากอันก็มีคนประกาศศึกดาใส่เจ้าเสียแล้ว"

เฮ่อทรงไม่ตีแม่แต่น้ำชา เขาให้คนไปเอาถุงน้ำที่พวกเขา
นำมามาแทน แม้คุณภาพของน้ำจะสู้น้ำที่เพิ่งตักขึ้นจากบ่อไม่ได้
แต่อย่างน้อยก็ไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิต

"เช่นนี้ก็ตื่นเต้นดีมิใช่หรือ"

องค์หญิงเงินตั้งเห็นเขายังมีแกลใจคุยเล่นได้จึงเอ่ยถามด้วย
น้ำเสียงอ่อนน้อมใจ "ผู้ใดอยากสังหารเจ้า"

"ข้าไม่ทราบ" เฮ่อทรงคีบผักชิ้นหนึ่งมาตมดู แต่พบว่าไม่มีกลิ่น
"แต่แผนนี้ไม่ฉลาด การวางยาพิษในอาหารไม่สามารถรับรองได้ว่า
คนที่กินคนแรกต้องเป็นข้า ลองว่าพลาดครั้งหนึ่งข้าย่อมต้องระวังตัว

เช่นนี้อีกฝ่ายน่าจะต้องการเตือนซ้ำมากกว่า"

จางเจ๋อให้คนล้อมบ้านพักขุนนางไว้อย่างรวดเร็ว การกระทำอย่างโจ่งแจ้งของเขาทำให้ทุกคนที่อยู่ในบ้านพักขุนนางตกใจ หลายคนสารถ่ำด้วยความไม่พอใจ แต่พอเห็นสีหน้าเหี้ยมเกรียมของพวกทหารก็ไม่กล้าส่งเสียงอีก

เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักกับซิงไปซื้อผลไม้กลับมาโดยไม่รู้ว่ามีเรื่องใดเกิดขึ้น จนพวกเขาเห็นแมวที่นอนนิ่งไม่กระตุกกระดิกตรงกลางลาน ไบหน้าพลันขีดเผือด ปล่อยผลไม้หล่นกระจายเต็มพื้น เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักรีบคุกเข่าขอชีวิต "องค์ชาย! องค์ชายได้โปรดไว้ชีวิตด้วยเรื่องนี้ข้าไม่เกี่ยวนะขอรับ!"

เฮ่อหรงถาม "อาหารพวกนี้ผ่านมือผู้ใดมาบ้าง"

เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักพูดเสียงตะกุกตะกัก "พอพ่อครัวทำเสร็จก็ให้คนงานในบ้านพักยกมา ผู้น้อย...ก็เห็น"

ห้องครัวเป็นสถานที่ที่มีคนเข้าออกตลอดเวลา ไม่ว่าจะผู้ใดก็สามารถเข้าไปได้ รวมถึงแขกที่อยู่ในบ้านพัก สามคำสอนเก้าสำนัก มัจฉามังกรว่ายปะปน* เฮ่อหรงไม่มีทางแยกแยะได้ นอกจากปล่อยให้จางเจ๋อรับไปจัดการ

จางเจ๋อรับผิดชอบเต็มที่ เขาให้คนไปค้นสัมภาระกับห้องหับของทุกคน แต่ไม่พบสิ่งใด ซึ่งคนที่เข้าพักที่บ้านพักขุนนางในวันนั้นนอกจากคณะของเฮ่อหรงแล้วยังมีขบวนสินค้าอีกสองกลุ่มกับบัณฑิตที่กำลังออกหาประสบการณ์อีกสามคน

พวกบัณฑิตถูกจางเจ๋อสอบซักจนรู้สึกว่าคุณหมิ่นจึงไม่ยอมให้

* 'สามคำสอนเก้าสำนัก' และ 'มัจฉามังกรว่ายปะปน' เป็นสำนวน หมายถึงผู้คนสารพัดแบบในสังคม ซึ่งมีความแตกต่างหลากหลาย และปะปนกันทั้งคนดีและคนชั่ว

รื้อค้นล้มภาระ ลามไปสู่การทะเลาะเบาะแว้งกับพวกทหาร ทว่าพอเจอกับตาบคมกริบพวกเขาก็พบว่าฝีปากของตนไม่มีทางสู้คมดาบสุดท้ายจึงต้องยอมจำนน

พวกพ่อค้ายอมไม่กล้าต่อกรกับจางเจ้อจึงปล่อยให้มีการค้นห้องหับกับล้มภาระ ทว่าหลังตรวจไปหนึ่งรอบกลับไม่พบสิ่งใด

แต่เชื่อว่าจางเจ้อจะไม่ได้อะไรกลับมาเลย เพราะเขาเจอบางสิ่งที่น่าตกใจ

"องค์ชาย!" ชายหนุ่มผลึกประตูเข้ามาพลางหอบอีก "ไม่ได้สนใจเลยว่่าเฮ้อทรงคลายเสื่อเตรียมเข้านอนแล้ว"

"เมื่อครู่พวกเราเจอสิ่งนี้ที่ข้างานม้าขอรับ!"

จางเจ้อวางเข็มเล่มยาวบางเจี๊ยบหลายเล่มลงบนโต๊ะ เข็มเงินสะท้อนแสงเทียนเป็นประกายเรืองๆ

ขอเพียงวันพรุ่งนี้เฮ้อทรงขึ้นหลังม้า เข็มเงินจะแทงเข้าที่ตัวม้าทำให้ม้าตกใจและเกิดพยศ ซึ่งคนที่อยู่บนหลังมันย่อมต้องมีอันตราย แผนนี้มีเจตนาให้เฮ้อทรงถึงตายจริงๆ

"หลังจากพวกเราเข้ามาในบ้านพักมีผู้ใดเข้าใกล้คอกม้าบ้าง" เฮ้อทรงถาม

"ข้าสอบถามดูแล้ว มีคนเลี้ยงม้าไปคูด้า และเจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักก็ให้คนไปป้อนอาหาร ยังมีคนของขบวนสินค้า พอพวกเราเข้ามาพวกเขาก็ตามมาติดๆ น่าจะมีการลวงม้าไปไว้ที่คอก ข้าให้เจ้าหน้าที่เฝ้าไ้ผ่านด่านของพวกเขา มา พบว่าเป็นขบวนสินค้าของหยางโจว ออกเดินทางมาจากข้างอัน แต่ที่น่าแปลกคือยามนี้พวกเขาเกิดรีบร้อนออกเดินทางกันตอนกลางคืน ข้าส่งคนไปติดตาม แต่ไม่รู้ว่า จะตามสำเร็จหรือไม่"

น้ำเสียงของเฮ่อหรงเน้นหนัก "ต่อไปคงมีเรื่องทำนองนี้มากขึ้น
ไม่ลดน้อยลง เพราะข้าเดาว่าคนที่อยากสังหารข้าคงไม่ได้มีกลุ่มเดียว"

เห็นได้ชัดว่าจางเจ้อเองก็คิดแบบเดียวกัน สีหน้าจึงซีดลง
กะทันหัน

ถ้าเป็นคนกลุ่มเดียวกันย่อมไม่มีทางลงมือหลายวิธีในครั้งเดียว
เพราะการใส่ยาพิษลงในอาหารทำให้เฮ่อหรงเพิ่มความระมัดระวัง
มากขึ้น แต่หากไม่ใช่คนกลุ่มเดียวกันนั้นย่อมแสดงว่าเฮ่อหรงมีศัตรู
เป็นจำนวนมาก และเรื่องทำนองนี้ต่อให้ครั้งนี้ไม่สำเร็จ คราวหน้าก็มี
ความเป็นไปได้ว่าจะสำเร็จ

ตอนอยู่หลังใจที่นั่นเป็นถิ่นของพวกเขา เฮ่อหรงจะสังหารใจชู่ก็ดี
จะช่วยยอင့်หญิงเงินตั้งก็ได้ ผู้อื่นไม่สามารถทำอะไรเขา แต่ที่ข้างอัน
ไม่เหมือนกัน ยังไม่ทันที่พวกเขาจะเข้าข้างอันก็มีคนมากมาย
เล่นงานพวกเขาให้ถึงตาย คอยให้เข้าข้างอันเมื่อใดมิกลายเป็น
จับตะพานในไห* ของผู้อื่นหรือ

คิดถึงตรงนี้จางเจ้อก็นิ่งไม่คิด

"หรือไม่ทำนทูลฝ่าบาทว่าพวกเราไม่เข้าข้างอันแล้ว กลับหลังใจ
กันเลยดีหรือไม่"

เฮ่อหรงมองหน้าเขา "เจ้านึกว่าข้างอันเป็นที่ที่ข้าคิดจะมาก็มา
คิดจะไปที่ไปได้หรือ คอยให้เข้าเมืองข้างอัน อยู่ใต้บาทโอรสสวรรค์
คนพวกนั้นย่อมไม่กล้าทำเหลวไหล มีความปลอดภัยเพิ่มมากขึ้น
ช่วงที่ใกล้ถึงข้างอันเช่นนี้พวกเรากระวังตัวกันเอาไว้หน่อย"

จางเจ้ออย่างน้อยๆ ก็เป็นคนในตระกูลของอู่เว่ยโหว ใช่ว่าจะ

* จับตะพานในไห เป็นสำนวน หมายถึงการกระทำที่ผลสำเร็จอยู่แล้วเสมอ ไม่ต้องลงแรงมาก หรือ
เปรียบเปรยถึงเป้าหมายที่อยู่ในการควบคุม หนีไม่พ้นเงื้อมมือ

ไร้ความสามารถอย่างสิ้นเชิง เพียงแต่ก่อนหน้านี้เขามีอยู่เว่ยโหวจางเทา คอยกันพายุหอกดาบกระบี่ ไม่มีความจำเป็นที่เขาต้องไปบุกเอง ทว่า นับตั้งแต่นั้นเป็นผู้เป็นลูกจากไป จางเจ้อเหมือนเปลี่ยนเป็นคนละคน เวลาปกติ เขายังคงเป็นคุณชายเจ้าสำราญหน้าทะเล้นประจำจวนแม่ทัพบัญชาการ พอๆ กับเซวียถาน แต่เวลามีงานจริงจังเขากลับไม่กล้าปล่อยปลະละเลย แม้แต่น้อย หากไม่เชื่อหรงคงไม่วางใจยกเรื่องนี้ให้เขาไปจัดการ

ได้ยินเสื่อหรงพูดเช่นนี้ จางเจ้อจึงรีบให้ลูกน้องไปเฝ้าตุนอก ห้องพักของเสื่อหรงกับองค์หญิงเจินตั้ง อาหารและน้ำดื่มทุกอย่าง ต้องผ่านการทดสอบพิษ สัมภาระทุกชิ้นต้องตรวจสอบหนึ่งรอบ แม้แต่ หญ้าที่ม้ากินก็ห้ามปล่อยผ่าน ตรวจใบไต้ที่ยังหาหลักฐานไม่ได้จางเจ้อ ย่อมไม่มีเหตุให้ไปจับคน แต่ก็ไม่สามารถปล่อยให้คนกลุ่มนี้ทำอะไร เสื่อหรงสำเร็จ การที่เขาวิ่งวุ่นเช่นนี้ทำให้คนในบ้านพักขุนนางขัดเคือง แต่ไม่กล้าออกปาก ได้แต่อธิษฐานขอให้พระพุทธรูปสูงใหญ่พวกนี้ รีบไปกันไวๆ

จางเจ้อหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะสามารถไปจากสถานที่บ่าบอئي ได้เร็วๆ ถ้าอยู่หลังใจลองมีคนกล้าวางยาพิษในอาหาร ไม่ถึงหนึ่งวัน คนร้ายจะต้องถูกตามตัวออกมาจนได้ แต่ความยุ่งยากของที่นี่อยู่ที่ ทุกคนสามารถเข้าออกได้ เกรงว่าต่อให้บ่าวในบ้านพักพาญาติเข้ามา เดินเล่นหนึ่งรอบก็ไม่มีใครรู้ ไร้ร่องรอยให้ตรวจสอบ

ม่านราตรีทิ้งตัวลงมา หงเหยียนกีนยาแล้วก็มึสติแฉ่มใสมากขึ้น นางมององค์หญิงเจินตั้งที่เฝ้าตุนอยู่ที่ข้างเตียงด้วยความรู้สึกซาบซึ้ง ก่อนก้าวลงจากเตียง

"เจ้าจะทำอะไร วุ่นวายอีกแล้ว" องค์หญิงเจินตั้งกอดตัวนางลง

"เจ้ารับใช้ข้ามาหลายปี ข้าจะดูแลเจ้าบ้างไม่ได้หรือ"

หงเยียนตาแดงเรื่อ "บ่าวไร้ประโยชน์"

"เจ้ามีประโยชน์มากพอแล้ว หากไม่มีประโยชน์เจ้าคงไม่มีชีวิต รอดต่อนอยู่ภูเขาเวี๋ยตะวันตก และคงไม่ได้อยู่กับข้ามานานหลายปีเช่นนี้ วันเวลาต่อจากนี้ยิ่งอีกยาวไกล ข้ายังต้องอาศัยเจ้า ดังนั้นเจ้าห้ามล้ม เต็ดขาด"

หงเยียนพยักหน้ารัวๆ "บ่าวจะอยู่รับใช้องค์หญิงไปจนองค์หญิง อายุครบร้อยปี...ว่าแต่เมื่อครูข้างนอกเกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือเพคะ"

องค์หญิงเงินดิ่งเล่าเรื่องที่มีคนตั้งใจสังหารเสื่อหรงให้ฟัง หงเยียน ตกใจ "เป็นถึงพระราชโอรสแท้ๆ ยังมีคนที่ใจกล้าเทียมฟ้าเช่นนี้ด้วยหรือ!"

"เขาล่องเกินคนเอาไว้มาก ผู้ใดก็มีสิทธิ์อยากเอาชีวิตเขาทั้งนั้น"

น้ำเสียงของหงเยียนเป็นกังวล "เช่นนั้นท่านอยู่กับเขาจะพลอยลำบากไปด้วยหรือไม่"

องค์หญิงเงินดิ่งกล่าวเสียงจริงจัง "หงเยียน ข้าผ่านมาสยามแผ่นดิน ตั้งแต่ราชวงศ์ก่อน ภูเขาเวี๋ยตะวันตก ยังมีราชวงศ์ปัจจุบัน ได้รู้ได้เห็น มาหมดทุกสิ่ง ทั้งความลุ่มหลงในเงินทองของผีหน้าเงิน การไล่ล่าแบบผู้อ่อนแอต้องตกเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแกร่งกว่า ได้รู้ได้เห็นว่าใหญ่ ไม่มีที่ใดที่ปลอดภัย หากบ้านเมืองมีความเข้มแข็งย่อมไม่มีความจำเป็น ต้องส่งสตรีไปแต่งงานเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี สามารถทำให้ชนต่างเผ่า รอบด้านต้องยอมศิโรราบ ความรุ่งเรืองเช่นนี้ข้าเคยพบแต่ในหนังสือ และข้าอยากรู้เหลือเกินว่าในช่วงที่ข้ายังมีชีวิตอยู่จะได้เห็นยุคสมัย อันรุ่งเรืองเช่นนั้นด้วยตาตนเองหรือไม่"

"ท่านรู้สึกว่าคุณต้องเป็นจอมกษัตริย์ในหัวใจของท่านใช่หรือไม่ แต่ได้ยืนยันว่าเวลานี้ราชสำนักมีรัชทายาทแล้ว..."

หงเหยียนรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย ในสายตาของนางราชวงศ์ปัจจุบัน ไม่ได้แตกต่างไปจากราชวงศ์ก่อน เพราะพวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะทำศึกกับชาวหูเจี๋ย แม้เฮ้อหรงที่ช่วยเหลือพวกนางจะเป็นคนกล้า แต่เขาก็เป็นแค่พระราชโอรสที่ถูกให้ไปกินศึกดินาที่หลังใจของคนหนึ่ง จะไปมีสิทธิ์มีเสียงอะไร

องค์หญิงเงินตั้งถอนหายใจ "ข้าไม่รู้หรือว่าเขาจะเป็นจอมกษัตริย์หรือไม่ การจะมาพูดเรื่องนี้กันตอนนี้มันเร็วเกินไป ยิ่งหูเจี๋ยตะวันตกถูกทำลาย ข้าพูดไปก็เท่านั้น จู่ๆ ข้าก็กลายเป็นแค่คนผ่านทาง ได้หล้านี้ไม่รู้ว่ามีใครจะได้จึงจะเป็นบ้านที่แท้จริงของพวกเรา"

จากบ้านเกิดไปหลายสิบปี จนถึงตอนนี้แม้แต่บ้านที่แท้จริงอยู่ที่ใด ยังไม่รู้ แม้ข้างอันจะดี แต่กลับไปไม่ใช่ที่ที่พวกนางคุ้นเคยอีกแล้ว

หงเหยียนพลอยนึกเสียใจตาม ทันใดนั้นนางได้ยินเสียงควาสดังมาจากด้านนอก ตามมาด้วยเสียงการเคลื่อนไหวกว้างขวาง ทำให้ต้องสะดุ้ง องค์หญิงเงินตั้งกดตัวนางไว้ ให้นางนอนต่อ บอกว่าตัวเองจะออกไปดู แต่หงเหยียนจะนอนลงได้อย่างไร นางจึงตามออกไปด้วย

ภายในลานมีทหารจำนวนมาก ในมือของพวกเขาก็ถือคบเพลิง ทำให้ทั้งเรือนสว่างไสว

เจ้าหน้าที่หลี่ประจำบ้านพักที่คอยต้อนรับพวกเขาเมื่อตอนกลางวัน คุกเข่าอยู่ตรงกลางลาน เนื้อตัวสั่นสะท้าน ข้างกายเขามีคนนอนอยู่ เป็นตายไม่แจ้ง

พวกเขาจ้องกับชิงไปหน้าซีดเผือด

หงเหยียนลองสอบถามดูทำให้รู้ว่าเมื่อครู่พบมือสังหารปลอมตัว เป็นคนงานที่ทำงานอยู่ในห้องครัว เขากับเจ้าหน้าที่หลี่ยกอาหารม้อตัก

มาให้เธอทรง ผลคือพอเข้าไปในห้อง มือสังหารก็ลงมือสังหารเธอทรง แต่ผู้ใดจะรู้ว่าจางเจ้อเตรียมพร้อมด้วยการสลับห้องและเสื้อผ้ากับเธอทรงเอาไว้ก่อน ทำให้มือสังหารทำงานพลาด เมื่อเห็นท่าไม่ดี มือสังหารจึงฆ่าตัวตายเดี๋ยวนั้นอย่างคนใจเด็ด แม้แต่จางเจ้อก็ห้ามไว้ไม่ทัน

เจ้าหน้าที่หลี่รองให้โฮ "ขอองค์ชายไปรอดภัย! ผู้น้อยไม่รู้เรื่องจริงๆ...ตามปกติผู้น้อยเคยเห็นคนงานผู้นี้อยู่หลายหน แต่กลับจำรูปร่างลักษณะของเขาไม่ค่อยได้ ข้าพ้ามืดทำให้เห็นสิ่งใดก็ไม่ชัดเจน ผู้น้อยคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเขาจะเป็นมือสังหาร!"

องค์หญิงเจินตั้งไม่ได้ยู่ฟังต่อ นางพาหงเยี่ยนกลับเข้าไปในห้องพักก่อน

หงเยี่ยนหน้าตื่น "วันเดียวเกิดเรื่องติดกันสามครั้ง ท่าทางจะแค้นอันต้องมากจริงๆ! หากเข้าข้างอันจะ..."

"หากเข้าข้างอันแล้วจะปลอดภัย ไม่ต้องเป็นห่วง"

องค์หญิงเจินตั้งมีความเด็ดขาดเช่นเดียวกับพวกเธอทรง

คืนนี้มีหลายคนที่ต้องพลิกตัวไปมาเพราะนอนไม่หลับกัน จนฟ้าเริ่มสว่างองค์หญิงเจินตั้งจึงลุกขึ้นมาสอบถามจางเจ้อ พบว่าคดีเมื่อคืนสืบหาตัวคนร้ายไม่ได้จริงๆ

มือสังหารตายแล้ว คนงานที่ถูกสวมรอยก็ตายเช่นกัน ใบหน้าและเสื้อผ้าของมือสังหารไม่สามารถบอกสถานะภาพหรือที่มาของอีกฝ่ายได้เลย

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการรั้งอยู่ที่นี้เพื่อสืบเรื่องราวต่อย่อมไม่ได้ผลอะไร นอกจากเสียเวลาเปล่า

ฝ่ายตรงข้ามวางแผนไว้รอบคอบดีมาก ประจวบตาข่ายฟ้าไร้ตะเข็บ

จางเจ้อจั้นใจเพราะทำอะไรไม่ได้ นอกจากเสนอให้เฮ้อหรงเร่ง
ออกเดินทางเพื่อไปให้ถึงฉางอันภายในวันนี้

เฮ้อหรงตอบตกลงและให้คนนำศพของมือสังหารไปผูกไว้ที่
หลังม้าเพื่อนำไปด้วย

ส่วนเจ้าหน้าที่หลักคนนั้นแม้จะมีความเป็นไปได้มากกว่าเขาจะถูก
ใส่ความ แต่ก็ไม่อาจปล่อยไปทั้งแบบนี้ เขาจึงถูกนำตัวกลับไปให้
กรมอาญาสอบสวนปากคำเช่นเดียวกัน

อยู่ที่นั่นนานไม่ได้ ไม่เพียงแต่พวกจางเจ้อเท่านั้นที่คิดเช่นนั้น แม้แต่
แขกคนอื่นๆ ที่พักอยู่ในบ้านพักขุนนางก็ตัดสินใจออกเดินทางกันเดี๋ยวนั้น
เพื่ออยู่ให้ห่างจากสถานที่ประหลาดนี้

...ใกล้ถึงฉางอันแล้ว

บทที่ 129

นับตั้งแต่ขึ้นครองราชย์จำนวนครั้งที่จักรพรรดิจยาโย่วออก
ว่าราชการก็น้อยลงเรื่อยๆ พระองค์ไม่ชอบฟังคนทั้งกลุ่มถวายนางาน
แต่ชอบเรียกขุนนางไม่กี่คนเข้ามาตอนมีปัญหา เพราะพอคุยธุระกันเสร็จ
ก็สามารถแยกย้ายได้อย่างไม่ต้องมีเรื่องจุกจิกหุยมหิม ไม่สิ้นเปลือง
เรือวแรง

แต่วันนี้เป็นชั่ยกวัน

ไม่ใช่เพราะเฮ่อหรงกลับมาที่ราชสำนัก แต่เพราะคนที่กลับมายัง
ราชสำนักพร้อมเขา... องค์หญิงเจินตั้ง

ชีวิตของสตรีนางนี้บอกได้ว่าน่าทึ่ง แรกถือกำเนิดขึ้นมาใน
ราชสกุล เป็นกึ่งโอรสของต้นไม้ทองต้นไม้หยกอย่างเต็มภาคภูมิ ภายหลัง
นางแต่งงานไปนอกด่าน อาศัยสถานภาพกับความสามารถได้เป็นเช่ตุน
แห่งตูเจี๋ยตะวันตกเพียงหนึ่งเดียว จงหยวนมีการเปลี่ยนราชวงศ์
แผ่นดินสิ้นสลาย องค์หญิงผู้นี้กลับยืนหยัดอยู่ที่ตูเจี๋ยตะวันตกได้
อย่างมั่นคง นางยกขานที่เป็นแค่หุ่นเชิดคนหนึ่งขึ้นมา ผันตัวเองไป

เป็นผู้สำเร็จราชการแห่งหุบเจิวี่ยะตะวันตกอย่างเต็มภาคภูมิ

เสียดายที่ไม่ว่านางดวงแข็งเกินไปหรือชะตาไม่ดี เวลานี้หุบเจิวี่ยะตะวันตกจบลึ้น ทำให้นางต้องพลัดที่นาคาที่อยู่ ต้องหนีกลับจงหยวน

ถ้านางไม่หนีกลับมาจักรพรรดิจะยาไย่วย่อมแสร้งทำเป็นหูหนวกตาบอด พอจบเรื่องก็กล่าวคำไว้อาลัยให้สักสองประโยค เรื่องนี้ย่อมถูกปล่อยผ่าน ผู้ใดจะรู้ว่าเฮ่อหรงจะช่วยองค์หญิงเงินตั้งกลับมาด้วยสถานะของนางผนวกกับบรรดาศักดิ์ที่อดีตจักรพรรดิมอบให้ ทำให้จักรพรรดิจะยาไย่วจำเป็นต้องให้เข้าพบอย่างเป็นทางการเพื่อแสดงความยกย่อง

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าพระองค์แอบตำเฮ่อหรงในใจไปแล้วพันแปดร้อยครั้ง จักรพรรดิจะยาไย่วที่นั่งอยู่บนบัลลังก์มีสีหน้าเครียดจัด ตามององค์หญิงเงินตั้งกับเฮ่อหรงที่เดินเคียงกันเข้ามาในพระตำหนักจื่อเฉิน โดยที่ดูไม่ออกเลยว่าสีหน้าของโอรสสวรรค์มีความผิดปกติดังไร

"หม่อมฉันหลังหูเงินเสียนผู้ทำความผิด ถวายบังคมฝ่าบาทขอพระองค์ทรงพระเจริญหมื่นปีหมื่นๆ ปีเพคะ"

จักรพรรดิจะยาไย่วยกมือ

"ตามสบาย"

จักรพรรดิจะยาไย่วทอดสายตามององค์หญิงเงินตั้งที่อยู่ด้านล่างบันไดด้วยความรู้สึกแปลกใจว่าองค์หญิงเงินตั้งกับตนอายุใกล้เคียงกันแต่นางกลับดูอ่อนวัยกว่ามาก เมื่อย้อนกลับมามองตัวเอง หลังจากพระองค์ขึ้นครองราชย์ก็แก่ชราลงไปทุกวัน

คิดมาถึงตรงนี้จักรพรรดิจะยาไย่วอดรู้สึกปวดใจนิดๆ ไม่ได้

"การกลับมาขององค์หญิงทำให้เรารู้สึกยินดีอย่างมาก สมัยที่อดีตจักรพรรดิยังอยู่ พระองค์ทรงเลยถึงองค์หญิงอยู่เสมอ ขึ้นชมว่าท่าน

เสียดสละตัวเองเพื่อบ้านเมือง สร้างคุณประโยชน์ให้แก่แผ่นดิน เวลานี้
ใบร่วงคืนราก เสียดตายที่อดีตจักรพรรดิไม่อยู่แล้ว แต่ถ้าดวงพระวิญญาณ
ของพระองค์ที่อยู่บนสวรรค์รับรู้ย่อมต้องดีใจเช่นเดียวกัน แล้วองค์หญิง
จะมีความผิดได้อย่างไร"

องค์หญิงเงินตั้งไม่แสดงทั้งอาการกระด้างกระเดื่องหรือกลัวหอนาง
นางโค้งตัวลง "ตราบใดที่หม่อมฉันอยู่ที่ทูลเจวี่ยตะวันตก ทูลเจวี่ยตะวันตก
กับราชสำนักก็จะมีสายสัมพันธ์อันดีต่อกันไปตลอดกาล ทว่าบัดนี้
หม่อมฉันกลับไร้ความสามารถปกครองทูลเจวี่ยตะวันตกเพื่อราชสำนัก
ข้ายังพลาดทำถูกผู้เน่ยนข่านเล่นงาน ย่อมเท่ากับหม่อมฉันมีความผิด
ขอฝ่าบาทได้โปรดลงพระอาญา"

อย่างนี้ว่าองค์หญิงเงินตั้งจะประจบเอาใจใครไม่เป็น หน้าซ้าการที่
นางพูดออกมาเช่นนี้เป็นกาปรแปลงสถานภาพองค์หญิงในราชวงศ์ก่อน
ของตัวเองมาเป็นขุนนางของราชวงศ์ปัจจุบัน ทำให้ทั้งโอรสสวรรค์และ
เหล่าขุนนางฟังแล้วไม่รู้สึกรู้หา เรื่องมาติดังไม่ได้

เป็นจริงดังนั้น จักรพรรดิจกยาใจวไม่เพียงไม่ตำหนิ ยังกล่าวปลอบ
ด้วยสีหน้าชื่นมื่น "องค์หญิงปกครองทูลเจวี่ยตะวันตกมานานหลายปี
ย่อมต้องมีความชอบ ข้ายังเป็นผลงานที่ทำได้ยากยิ่ง ทูลเจวี่ยตะวันออก
แข็งแกร่งเกินไป ทูลเจวี่ยตะวันตกย่อมไม่มีทางสู้ นี่เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้
ในเมื่อองค์หญิงกลับมาโดยสวัสดิภาพ เราก็สบายใจ ขอเชิญองค์หญิง
กลับไปพักที่วังองค์หญิงก่อน อีกสองสามวันค่อยเข้าวังมาสนทนากับเรา"

องค์หญิงเงินตั้งหันไปมองเฮ่อหรงแวบหนึ่ง สีหน้าเป็นปกติ
จากนั้นถวายบังคมแล้วถอยออกไป

นางเชื่อว่าด้วยความสามารถของเฮ่อหรงน่าจะพลรับมือกับ
สถานการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นได้

เมื่อเห็นเงาร่างขององค์หญิงเงินตั้งหายลับไปจากประตูตำหนัก เรียบร้อย สีหน้าของจักรพรรดิจยาไย่วพลันเปลี่ยนเป็นมิดครึ้ม ตวาดลั่น "เจ้าลูกอกตัญญู! ยังไม่คุกเข่าอีก!"

เฮ่อหรงไม่ขยับ ยังไม่ได้คุกเข่าลง

รัชทายาทหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย "อันอ๋อง เจ้าไม่ได้ยินรับสั่งของฝ่าบาทหรือ!"

"กระหม่อมไม่ทราบว่าทำความผิดสิ่งใด ขอฝ่าบาทโปรดชี้แจง" เฮ่อหรงประสานมือ

โทสะสามส่วนของจักรพรรดิจยาไย่วถูกทำที่เช่นนี้ของเขาทำให้ พุ่งทะยานขึ้นไปถึงเจ็ดส่วน

"เจ้ายังไม่ได้รับอนุญาตก็ไปช่วยองค์หญิงเงินตั้งกลับมาโดยพลการ หรือนี้ไม่ใช่ความผิด?"

เฮ่อหรงแหม้มริมฝีปาก "องค์หญิงเงินตั้งเป็นองค์หญิงในราชวงศ์ก่อน และเป็นขุนนางของต้าไหวเรา หากเห็นคนจะตายแล้วไม่ช่วยยอมทำให้ผู้คนในใต้หล้าเจ็บแค้น องค์หญิงเงินตั้งมีอำนาจอยู่ในทิวเจี๋ยตะวันตก เกิดวันใดวันหนึ่งราชสำนักต้องเปิดศึกกับทิวเจี๋ยตะวันออก องค์หญิงเงินตั้งยอมสามารถทำประโยชน์ให้ได้อย่างมหาศาล"

จักรพรรดิจยาไย่วโกรธจัด "ควรช่วยหรือไม่ควรช่วยนางเป็นการตัดสินใจของเรา แต่เจ้ากลับถือเอาตัวเองเป็นใหญ่ เท่ากับเป็นการลบหลู่เบื้องสูง!"

คำพูดนี้ร้ายแรงมาก ทว่าเฮ่อหรงยังคงไม่มีท่าทีว่าจะคุกเข่าขออภัย

ไม่ใช่ว่าเขาไม่รู้ว่าต้องทำอะไรเพื่อให้จักรพรรดิจยาไย่วคลายโทสะ แต่วันนี้เขากลับไม่ยอมทำเช่นนั้น

ผู้ที่สามารถมายืนอยู่ที่นี่ได้ไม่ต้องสงสัยเลยว่าจะต้องเป็นคนที่ มีสติปัญญาชาญฉลาดเป็นอันดับต้นๆ ของแผ่นดิน และในจำนวนนั้น ย่อมต้องมีคนที่มีความวิสัยทัศน์กว้างไกล มีความรู้ความสามารถพอที่จะรู้ว่า ราชสำนักไม่สามารถประนีประนอมกับชาวทูเจี๋ย ยิ่งสมควรตระหนัก ถึงความเลวร้ายของคนแบบใจซู่ที่ยักยอกยุทธปัจจัย แต่เพราะ ผลประโยชน์ในรูปแบบต่างๆ ทำให้พวกเขาทั้งร่วมมือและขัดแย้ง ปิดขากัน ปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินไปตามทางของมัน ตามองแต่ เหมือนมองไม่เห็น เช่นนี้จะต่างจากกลางบอกเหตุของความวุ่นวาย ภายในบ้านเมืองในหนังสือประวัติศาสตร์ตรงที่ใด

นับแต่โบราณความรุ่งเรืองและเสื่อมโทรมของแผ่นดินไม่ได้ อยู่ที่การขาดแคลนผู้มีปัญญา และไม่แน่ว่าเพราะมีทรราช หรือ ผู้นำไร้ความสามารถ แต่ส่วนใหญ่เกิดขึ้นเพราะคนที่ยืนอยู่ใน ตำแหน่งสูงมักแต่พุ่งความสนใจไปที่การแก่งแย่งชิงดีภายใน ไม่สนใจ ความเปลี่ยนแปลงภายนอก

ยังได้มายืนอยู่ที่นี่วันนี้เฮ้อหวังยังสัมผัสได้ถึงความรู้สึกนี้อย่าง ชัดเจน

รัชทายาทอ่อนหัดเล็กน้อยๆ ให้กับท่าทางยอมหักไม่ยอมงอของเขา เมื่อก่อนต่อให้เฮ้อหวังเป็นคนแข็ง แต่เขาก็ไม่ได้ต่อต้านถึงขั้นนี้ เหตุใดไปอยู่ที่หลังใจแค่นี้ปีกว่าก็กลายเป็นแบบนี้ไปแล้วเล่า

น้องเจ็ดเฮ้อซีเงยหน้าขึ้นเสียบๆ กวาดตามองไปรอบๆ

เขาอายุถึงช่วงที่สามารถเข้าประชุมขุนนางได้แล้ว แม้จักรพรรดิ จยาโย่วจะไม่ได้มอบหมายงานให้เขาอย่างจริงๆ จังๆ แต่ก็ให้เขา เข้าร่วมเพื่อรับฟังการประชุม ทว่าเฮ้อซีมีนิสัยเก็บตัว หากผู้อื่นไม่ถาม เขาย่อมไม่พูด

ภายในพระตำหนักหลังใหญ่ตอนนี้มีคนอยู่ถึงสิบหกสิบเจ็ดคน ในจำนวนนั้นมีพระราชโอรสอย่างรัชทายาทกับจ๋อองเฮ่อชิว มีอัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายกับฝ่ายขวา ขุนนางหกกรมเก้าสำนัก

แต่แม้มีคนมากถึงเพียงนี้กลับไม่มีใครเลยสักคนที่จะช่วยพูดแทนเฮ่อหรง

เฮ่อชิวว่านี่เป็นเพราะที่สามล่องเกินทุกคนหมดแล้ว

ที่สามสังหารโจวชู่ จัตรีเย็บพวกพ่อค้าในหลังใจโดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใดและไม่มีการลดราวาศอก เท่ากับล่องเกินตระกูลขุนนางที่อยู่เบื้องหลังพวกโจวชู่

เฮ่อชิวเขียนจดหมายไปขอรับรองที่สาม ได้ยินว่าที่สามไม่มองสักแวบ เท่ากับเขาล่องเกินพร้อมเช่นกัน

ส่วนรัชทายาท...เฮ่อชิวไม่รู้เรื่องที่รัชทายาทแอบส่งหลิ่อวินไปเจรจางื่อนไขที่หลังใจ แต่รู้ว่ารัชทายาทไม่มีทางช่วยพูดให้ที่สามที่บัดนี้กลายเป็นคนหัวเดียวกระเทียมลีบ เพราะมันจะเป็นการล่องเกินตระกูลขุนนาง

เฮ่อชู่สุดลมหายใจเข้าปอดลึกเพื่อรวบรวมความกล้าขึ้นมาเรื่อยๆ ก่อนที่จักรพรรดิจะโย่วจะแผลดเสียง ในที่สุดเขาก็พูดเสียงอ่อนออกมา "ขอฝ่าบาทอย่าเพิ่งกริ้ว ที่สามไม่ได้มีเจตนาได้เสียง เขาเพียงคิดถึงราชสำนักและบ้านเมืองจึงทำเรื่องที่ถูกต้องมีเหตุผลนะพะยะคะ"

"ในราชสำนักไม่มีที่สาม!" โฟโทะสะของจักรพรรดิโย่วเปลี่ยนทิกทันที

เฮ่อชู่หดคอก ไม่กล้าพูดอะไรอีก

หลิ่ควนกลับเป็นฝ่ายเอ่ย "ขอฝ่าบาทอย่าเพิ่งกริ้ว แม้พฤติกรรมของอันอ่องจะมูทะลุไปบ้าง แต่ก่อนหน้าันั้ราชสำนักเคยมีสัญญา

เป็นพันธมิตรกับหูเจี๋ยตะวันตก อดีตจักรพรรดิเคยรับปากว่าจะให้
องค์หญิงเจินตั้งกลับมาใช้ชีวิตที่นั่นปลายที่ข้างอัน อันต้องเคยเดินทาง
ไปหูเจี๋ยตะวันตก มีวาทสนากับองค์หญิงอย่างไม่สามารถอธิบายได้
การช่วยเหลือกันครั้งนี้จึงเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล"

ความหมายคือถ้าไม่ช่วยเท่ากับเฮ่อหรงเป็นคนใจจัดใจดำ ท่าน
ยังจะต้องการบุตรเช่นนี้หรือ

เฮ่อหรงเลิกคิดว่าหากคิดไม่ถึงว่าหู่ฉวนจะช่วยพูดให้ตน

เมื่อหู่ฉวนเปิดปาก เฮ่อหรงจึงพูดบ้าง "ฝ่าบาท อันต้องประหารก่อน
กราบทูลทีหลังเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมจริงๆ แต่ในเมื่อองค์หญิงเจินตั้ง
กลับมาเรียบร้อย ราชสำนักย่อมต้องรับรองให้ดี ต่อให้ภายนอก
ผู้เน่ยนช่านเอาเรื่องนี้มาอ้างเพื่อขอตัวคนเราก็จะยกให้ไปง่ายๆ ไม่ได้
หาไม่พวกเขาจะเข้าใจว่าจงหยวนเราไร้มนุษยธรรม!"

จักรพรรดิฉายาไวย่วนวดหัวคิ้ว ผื่นข้มเพลิงโทสะลง พระองค์
เบือนหน้าไปทางอื่น ไม่ยอมมองหน้าเฮ่อหรง โบกมืออย่างหมดอารมณ์
"เลิกประชุม"

หลังมองส่งจักรพรรดิจากไป ชุณนางทุกคนต่างถอยออกไปจาก
พระตำหนักจ้อเจิน

เดิมรัชทายาทตั้งใจจะเรียกเฮ่อหรงไว้ แต่เพราะอยู่ท่ามกลาง
สายตาของผู้คนมากมายทำให้เขาต้องเลิกล้มความคิด

เวลานี้แม้เขากับน้องชายคนนี้จะยังไม่ถึงขั้นฉีกหน้ากันเหมือน
เฮ่อหิว แต่ก็ไกลกันออกไปเรื่อยๆ ห่างเหินมากขึ้นทุกที ถึงขั้นไม่มีเรื่อง
ให้พูดคุยกันอีกแล้ว

แม้เฮ่อหิวทะเลาะทะยาน หมายตำแหน่งรัชทายาท แต่รัชทายาท

ไม่คิดที่จะสังหารเขา เพียงตั้งใจจะส่งเขาไปอยู่ไกลๆ เพื่อมิให้เป็นภัยต่อตำแหน่งนายแห่งวังตะวันออกของเขา รัชทายาทไม่คิดว่าการที่ตัวเองทำแบบนี้เป็นเรื่องผิด เพราะข้างเตียงนอนตนจะยอมให้คนอื่นหลับฝันหวานได้หรือ* เขาเพียงทำเรื่องที่รัชทายาทแห่งวังตะวันออกต้องทำ

พวกน้องๆ โตแล้วปีกกล้าขาแข็งมากขึ้นทุกที แม้แต่เฮ้อหรง...

รัชทายาทสะดุ้ง คิดในใจว่า หรือเฮ้อหรงจะมุ่งหมายตำแหน่งรัชทายาทเช่นกัน?

แต่ไม่นานเขาก็ต้องสิ้นศรัทธาให้แก่ความคิดเหลวไหลของตน เพราะถ้ามันเป็นแบบนี้จริง เฮ้อหรงไม่มีทางล่วงเกินคนมากมายถึงเพียงนั้น

คิดมาถึงตรงนี้รัชทายาทหันหน้าไปมองคนอื่นๆ ที่เดินห่างออกไปเรื่อยๆ และมองเฮ้อหรงที่เดินอยู่เพียงลำพัง...ห่างจากคนอื่นๆ มาก

เหมือนเงาโดดเดี่ยวเล็กๆ ในใต้หล้า

เฮ้อหรงที่ถูกต่ออย่างสาหัสเสียเทเสียกลับไปวังอ่อง ตอนเช้าเขาเห็นเหวินเจียงกำลังชะเง้อชะแง้มองอยู่ที่ดำนอกวังได้แต่ไกล

หัวใจที่เดิมถูกปกคลุมไปด้วยเมฆดำเหมือนหลุดออกมาพบกับแสงตะวัน เปลี่ยนเป็นสดใสขึ้น

เหวินเจียงวิ่งเหยาะๆ มาหา นางดีใจอย่างยิ่ง "องค์ชาย ท่านกลับมาแล้ว!"

"ทุกอย่างในวังเรียบร้อยดีใช่ไหม?"

*ข้างเตียงนอนตนจะยอมให้คนอื่นหลับฝันหวานได้หรือ เป็นสำนวนเปรียบเปรยว่าไม่อนุญาตให้คนอื่นลุกล้ำเข้ามาในอาณาเขตอันเป็นประโยชน์ของตนเอง

เหวินเจียงน้ำตาคลอ "ดีทุกอย่างเจ้าคะ กำลังคอยให้ท่านกลับมา!"

น้ำเสียงของเฮ่อหรงอบอุ่น "ช่วงที่ข้าไม่อยู่ต้องลำบากเจ้าแล้ว"

เหวินเจียงขำพริต "คนลำบากไม่ใช่ข้า แต่เป็นแม่ครัวกับคนรับใช้
ทั่วไปในห้องครัวต่างหาก"

หญิงสาวเห็นเฮ่อหรงไม่เข้าใจ แต่ไม่ยอมเฉลยทันที

"ท่านไปดูจะรู้เจ้าคะ"

มองจากข้างนอกก็เห็นควันสีขาวลอยออกมาจากในห้องครัว
ของวังอันธอง คนไม่รู้อาจนึกว่าเกิดไฟไหม้

ยังไม่ทันที่เฮ่อหรงจะได้เดินเข้าไปใกล้ครัว เขาก็ได้ยินเสียงคน
ตังโหวกเหวกมาจากด้านใน "ไม่ได้ทำเช่นนี้! ไฟมันอ่อนไป รีบเร่งให้
แรงขึ้นหน่อย! เติมน้ำมันหนึ่ง!"

เสียงนี้คุ้นดีจริงๆ เพราะได้ยินมาตั้งแต่เล็กจนโต ต่อให้อยากลิ้ม
ก็ลิ้มไม่ลง

เฮ่อหรงยืนอยู่ที่หน้าประตู น้ำเสียงรำคาญปนอ่อนใจ "แขกไม่ได้
รับเชิญที่ใดคิดจะเผาครัวบ้านข้า"

อีกฝ่ายหันหน้าขวับ น้ำเสียงตื่นเต้นดีใจ "พี่สาม?!"

ไม่คอยให้เฮ่อหรงได้ตอบเขาก็ก้าวจับๆ เข้ามากอดเอวเฮ่อหรง
แล้วคุ้มเหวี่ยงไปรอบๆ

ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นโดยจิตใต้สำนึก เพราะความตื่นเต้นดีใจที่ผุดขึ้นมา
จนเกินขนาด ทว่าไม่นานนัยทอยก็ถูกมือข้างหนึ่งตบขาด

"ลามาปาม!"

อันอ่องเฮ่อหงแสดงจุดยืนชัดเจนว่าไม่พอเข้ากับฝ่ายใดทั้งสิ้น
ไม่ว่าตระกูลขุนนาง ตระกูลใหญ่ หรือตระกูลสามัญชนคนยากจน
สงครามภายในระหว่างรัชทายาทกับจี้จ้องเทาก็ไม่พอรับรู้อีกต่อไป
มุ่งมั่นในเจตจำนง บุกเบิกเส้นทางของตนโดยลำพัง
หากแต่สถานการณ์เหนือคาดกลับเกิดขึ้น
ในขณะที่ราชสำนักกำลังอ่อนแออย่างที่สุดนั่นเอง
ทู่จวี้เตะวันออกและตะวันตกกลับสามารถรวมเป็นหนึ่งใน
ยกทัพบุกแดนจงหยวน ทุ่มฆ่าปล้นชิงเข้าไถ่ล้างอันมากับขึ้นเรือยา
ยานี้ที่ทุกฝ่ายสมควรร่วมแรงร่วมใจ กลับมีใครบางคนดำเนินแผนร้าย
ด้วยเพราะมุ่งหมายในบัลลังก์มังกร!

ฤาแผ่นดินและราชวงศ์จะถึงคราวสิ้นสุดในมือของพวกเขาครอบครัวสกุลเอ๋อเสียแล้ว...

ทดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-2705-9

9

786160 627059

ราคา 419 บาท

www.enter-books.com